

Síndic incòmode

Primera va ser el conseller de Treball de la Generalitat valenciana, José Sanmartín (a l'hora de tancar aquest article l'acaben de destituir però no per la raó que ací es comenta), després el de Presidència i portaveu de l'executiu, Joaquín Ripoll, i ara el d'Obres Públiques, Luis F. Cartagena. Cap dels tres no ha posat el menor límit al seu vocabulari a l'hora de criticar i desqualificar el Síndic de Greuges, Artur Lizón, quan aquest ha fet públics informes crítics sobre la gestió de l'executiu valencià. Sanmartín va arribar a amenaçar-lo tot dient que havia d'anar molt amb compte amb el que deia, i Ripoll i Cartagena han utilitzat la tàctica grollera i xarona de recordar que Lizón va ser senador pel PSOE i per això les seues crítiques no eren més que "oposició" i l'han convidat a abandonar el càrrec i a tornar a l'"arena política". Cap dels tres, però, no ha rebut les acusacions que els informes del síndic evidencien: que l'atenció als malalts mentals es perd en un mar de descoordinacions i que deixar els valencians durant dos anys sense pla d'habitatge és, presumptament, anticonstitucional.

La lectura de la situació és senzilla: el senyor Lizón i la institució que representa, tan dignament com pot —i ara després en parlem— són una molèstia que els membres del govern valencià, uns perquè ho diuen i els altres (Zaplana inclòs) perquè callen i ho consenteixen, ni entenen ni pensen tolerar. Han descobert amb perplexitat malament dissimulada que hi ha algú per damunt d'ells que no té vot però sí veu i que, a més, té l'obligació de recordar-los que hi ha uns fins que han de primar en l'acció del govern i unes lleis que cal respectar. Els ha molestats, i molt, perquè, una vegada signat el "pacte del pollastre" amb Unió Valenciana, els del Partit Popular actuen decidits a ignorar qualsevol oposició, política, cívica o com siga, i a convertir l'administració i el govern en un instrument al seu servei.

I així les coses, arriba el senyor Lizón, que damunt és un *sociata*, i els informa que fan les coses malament. Però malament per què? No tenen la majoria? No han regalat als amics de Villalba una conselleria (amb la darre-

ra composició del gover valencià ja en són dues perquè Agricultura i Medi Ambient s'han separat) i als de Ximo-Chimo Lanuza, un institut perquè tots els joves d'Unió Valenciana s'ho passen d'allò més bé als campaments d'estiu mentre llegeixen les obres de Casp? Què més volen? Què diu aquell "Síndic de Greuges"? Per cert, què deu voler dir greuges?

Al govern Zaplana li molesten els rituals del govern perquè li pareixen, senzillament, una pèrdua de temps. Més o menys com al PSOE, amb la clara diferència que

els de Zaplana no saben ni volen guardar les formes, i la prepotència se'ls escapa per la boca i pel fax. El Síndic de Greuges hauria de ser la més important de les institucions valencianes perquè, més enllà dels vaivens electorals, representa el ciutadà i el protegeix dels excessos de qualsevol administració. La seua missió és evitar que els que ocupen el poder oblidin per què i per a què. I això, als de Zaplana, no els agrada, perquè volen oblidar tan ràpid com siga possible com han arribat al poder, les eleccions i aquelles històries, i concentrar-se en "optimitzar" i privatitzar; que els compromisos els collen.

El Síndic de Greuges és la institució més barata de la Generalitat valenciana i una de les poques que no ha rebut cap campanya de premsa i promoció.

Malgrat això ja no dóna abast a les demandes que li arriben perquè no té ni personal ni mitjans, i perquè espera, cada vegada més desesperat, poder escapar d'aquell forat sense ascensor on el govern socialista el va abandonar. Tot això, el senyor Lizón ni ho diu ni ho dirà perquè creu en el que fa, o hauria de poder fer, i perquè és un cavaller. Els altres, els de Zaplana, ni ho són ni volen ser-ho, i troben intolerable haver de donar explicacions a ningú, de les seues accions. Volen manar sense governar, perquè no saben fer-ho d'una altra manera, i se'ls trenca la careta cada vegada que han de dissimular en el teatre parlamentari. Protesten en patètica enrabiada de xiquet consentit que no vol fer els treballs de classe i se'ls nota, tant, que de l'edifici de les Corts, l'única estància que els resulta confortable és el bar. ■

JORDI SEBASTIA

"Al govern Zaplana li molesten els rituals del govern perquè li pareixen una pèrdua de temps. Més o menys com al PSOE, però els de Zaplana no saben ni volen guardar les formes."